

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. C. C.**, zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-842/ZA-ZA04-K03-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 1. 2017, č. j. 29 Az 1/2016 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je původem z Nigerijské federativní republiky, do České republiky přicestoval v roce 2010. Nyní posuzovaná žádost je jeho již šestou žádostí o mezinárodní ochranu. Meritorně se žalovaný zabýval žalobcovou první žádostí, o které rozhodl tak, že mu mezinárodní ochranu neudělil, neboť tvrzení týkající se pronásledování z důvodu příslušnosti k hnutí MASSOB (neboli Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra) vyhodnotil jako nevěrohodné. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění, a řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný nadto řádně posoudil, zda žalobce nebude pro případ návratu do země původu ohrožen azylově relevantní vážnou újmou. K tomu si shromáždil aktuální podklady o vývoji situace v zemi v souvislosti s útoky islamistické skupiny Boko Haram. Krajský soud dále přisvědčil žalovanému, že současná poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany je (stejně jako předchozí žádosti) podána účelově z důvodu legalizace pobytu žalobce na území České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud se dle stěžovatele řádně nevypořádal s námitkou, že ze strany žalovaného došlo k opakovanému porušení povinností vyplývajících z § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav a vypořádány všechny významné skutečnosti. Odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné. Krajský soud pouze zopakoval argumentaci žalovaného, aniž by se žalobními námitkami věcně zabýval a odůvodnil, jakým způsobem tvrzené skutečnosti hodnotil.

[4] Stěžovatel dále uvádí, že žalovaný pro závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí neshromáždil dostatečné množství relevantních podkladů. Z toho důvodu nemohl žalovaný ani krajský soud objektivně posoudit hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy bezprostředně hrozící stěžovateli ze strany skupiny Boko Haram při návratu do země původu a pronásledování státními orgány v důsledku příslušnosti stěžovatele k hnutí MASSOB. Stěžovatel ve správním řízení poukazoval na šikanózní tendence obyvatelstva vůči osobám, které se vracejí zpět do země původu po delším pobytu v zahraničí. Nebezpečí, umocněné získaným přízvukem stěžovatele a cizími návyky, se týká celé země původu a je tolerováno státními orgány. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která může mít nepochybně dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel dále uvádí, že kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje jeho vlastní zájmy.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí a připomíná, že se jedná o stěžovatelovu šestou žádost o mezinárodní ochranu. Ze shromážděných podkladů je dle žalovaného známo, že v zemi původu nedošlo k žádné zásadní změně politické ani bezpečnostní situace. Ačkoli je bezpečnostní situace v některých okrajových oblastech stále nestabilní, situace se zlepšuje. Nově zvolený prezident Buhari si za jeden ze svých cílů vytkl zlikvidování teroristické skupiny Boko Haram. K nově tvrzené obavě z pronásledování muslimskými fulanskými pastevcí žalovaný uvádí, že stěžovatel se v předchozích řízeních o této

pokračování

skutečnosti nikdy nezmínil, aniž by pro to měl jakýkoli důvod, neboť se nejedná o nově vzniklou či nově známou skutečnost. Žalovaný tedy shrnuje, že v posuzovaném řízení stěžovatel neuvedl, a ani žalovaný nezjistil, žádnou novou věrohodnou relevantní skutečnost, která by odůvodňovala opětovné hodnocení žádosti a vydání nového meritorního rozhodnutí. V řízení žalovaný neporušil žádná zákonná ustanovení, shromáždil dostatek podkladů, napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil a ani jinak stěžovatele nezkrátil na jeho právech. Závěrem žalovaný zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana je specifickým institutem, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších práv, nikoli k legalizaci pobytu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné tak jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti stěžovatel pouze cituje výše uvedenou judikaturu, aniž by svá tvrzení opřel o konkrétní argumenty, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[10] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že krajský soud při poukazu na věcně správné závěry napadeného rozhodnutí připojil svou vlastní jasnou, srozumitelnou a věcnou, i když stručnou, právní argumentaci. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že správní

soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS) či že by napadený rozsudek trpěl jinými nedostatky zakládajícími nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[11] Problematikou opakovaných žádostí se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel *„nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. [...] Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* V odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést zdůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“* (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS). Institut opakované žádosti neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“* (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65).

[12] Jak správně uvedl již krajský soud, žalovaný postupoval zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou, když konstatoval, že s tvrzeními ohledně obavy z pronásledování státními orgány z důvodu příslušnosti k hnutí MASSOB se již meritorně vypořádal v řízení týkajícím se prvé žádosti o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že je v zemi původu pronásledován muslimskými fulanskými pastevcí, stěžovatel neuvedl v rámci předcházejícího řízení, ač tak bezpochyby učinit mohl, neboť nejde o nově vzniklé či nově jemu známé skutečnosti, které by v tomto předchozím řízení nemohl objektivně uvést. Žalovaný se rovněž řádně zabýval tím, zda v zemi původu v souvislosti s působením teroristické skupiny Boko Haram nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla

pokračování

zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž nic takového neshledal. Z výše uvedených důvodů je tedy lichá námitka, že napadené rozhodnutí není podloženo dostatečným množstvím relevantních podkladů, neboť stěžovatel neuplatnil žádnou novou skutečnost relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, a žalovaný proto neprováděl (a ani neměl) věcné posouzení.

[13] Námitka týkající se šikanózního zacházení s občany, kteří se po delším pobytu v zahraničí vrací do země původu, nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud se jí proto nemohl blíže zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 8. 1. 2016, č. j. 29 Az 1/2016 - 10, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Jan Urban, advokát, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající v písemném podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu